

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1131/2024
05.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић, адвокат из ..., против тужене Специјалне болнице за цереброваскуларне болести „Свети Сава“, Београд, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3283/23 од 07.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 05.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3283/23 од 07.12.2023. године, у потврђујућем делу, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3283/23 од 07.12.2023. године, у потврђујућем делу.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3969/21 од 01.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име разлике минималне зараде по основу рада за време државних и верских празника, за период од маја 2018. године до априла 2021. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, чија садржина је ближе наведена у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име разлике плате по основу рада недељом, за период од јула 2018. године до априла 2021. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, чија садржина је ближе наведена у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име разлике минималне зараде по основу минулог рада за период од маја 2018. године до новембра 2020. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, са садржином ближе наведеном у овом

ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име разлике стимулације за период од априла 2020. године до новембра 2020. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, са садржином ближе наведеном у овом ставу изреке. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име разлике плате по основу рада ноћу, за период од март 2020. године до децембра 2020. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, са садржином ближе наведеном у овом ставу изреке. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име разлике плате по основу прековременог рада, за период од априла 2020. године до јануар 2021. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, са садржином ближе наведеном у овом ставу изреке. Ставом седмим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде за исхрану у току рада, за период од маја 2018. године до марта 2021. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, са садржином ближе наведеном у овом ставу изреке. Ставом осмим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име регреса за коришћење годишњег одмора, за период од маја 2018. године до априла 2021. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, са садржином ближе наведеном у овом ставу изреке. Ставом деветим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3283/23 од 07.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у ставовима седмом и осмом изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом и деветом изреке и у том делу је предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију у потврђујућем делу, (ставу првом изреке), због погрешне примене материјалног права из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП. Нижестепене пресуде донете су у складу са правним схватањем Врховног касационог суда израженим у одлукама по истом чињеничном и правном основу да се запосленима у установама чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе плата, накнаде и друга примања уређују у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник Републике Србије“ број 34/01 ... 21/16 и др). Наиме, одлука је у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда 05.07.2022. године, а код утврђења да је право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада или регрес за коришћење годишњег одмора реализованог као саставни део коефицијента радног места сваког запосленог на основу одредбе члана 4. став 2. цитираног Закона. Због тога у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено о истој или сличној чињенично-правној ситуацији. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), и нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 26.05.2021. године. Вредност предмета спора је 227.841,20 динара, а вредност побијаног дела је 185.712,86 динара.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу, вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па из наведеног разлога ревизија није дозвољена.

На основу изнетих разлога, на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**